

Sygn. akt VIII C 1215/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W. Zarządu (...) w W.

przeciwko E. L.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. L. na rzecz powoda (...) W. Zarządu (...) w W. kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz kuratora dla doręczeń dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu E. I. B. kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) z zaliczki uiszczonej przelewem w dniu 1 sierpnia 2017 roku i zaksięgowanej pod pozycją 500018964559;
3. zasądza od pozwanej E. L. na rzecz powoda (...) W. Zarządu (...) w W. kwotę 257 zł (dwieście pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1215/17

UZASADNIENIE

W dniu 6 lipca 2016 roku powód (...) W. – Zarząd (...) w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej E. L. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 270,40 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dniu 4 października 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód

w L. VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został następnie w całości uchylony, z uwagi na to, że po wydaniu nakazu zapłaty okazało się, że doręczenie nakazu zapłaty nie może nastąpić, gdyż pozwana nie mieszka pod wskazanym adresem, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. (pozew w e.p.u. k. 2-3, nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4, postanowienie k. 10)

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po przekazaniu sprawy z e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. Nadto złożył wniosek o ustanowienie kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej. (pismo procesowe k. 117)

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2017 roku Sąd ustanowił kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej E. L.. Podjęty przez kuratora próby ustalenia aktualnego pobytu pozwanej okazały się nieskuteczne. (postanowienie k. 21, pismo kuratora k. 38)

Na rozprawie w dniu 8 lutego 2018 roku nie stawiała się żadna ze stron, zawiadomienia doręczono w prawidłowy sposób. (protokół rozprawy k. 41)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 sierpnia 2015 roku pozwana E. L. poprzez zajęcie miejsca w pojeździe powoda kursującego na linii metra numer (...), zawarła umowę przewozu z Zarządem (...) w W., która wykonywał zadania zlecone przez (...) W. w zakresie lokalnego transportu zbiorowego.

W trakcie podróży pozwana została skontrolowana przez kontrolera biletów nr 405, który po stwierdzeniu, że podróżuje ona bez biletu, wystawił na pozwaną wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w wysokości 266 zł oraz opłaty za podróż w wysokości 4,40 zł, zgodnie z właściwą uchwałą Rady (...) W. oraz przepisami ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku – Prawo przewozowe (Dz. U z 2017 r., poz. 1983). Wskazane opłaty podlegały uiszczeniu na rzecz powoda w terminie 14 dni. (kserokopia wezwania do zapłaty k. 12-13, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwana nie uregulowała zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a także na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy przewozu, ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2017 r., poz. 1983), jak również przepisy aktów prawa miejscowego w postaci stosownych Uchwał Rady (...) W., tj. nr (...) z dnia 13 marca 2008 r., nr (...) z dnia 22 listopada 2012 r., nr (...) z dnia 3 października 2013 r., nr (...) z dnia 16 grudnia 2004 roku ze zm.

Podkreślić w tym miejscu również należy, że regulacje zawarte we wskazanych uchwałach Rady (...) W., a zatem będące aktem prawa miejscowego, są jednocześnie źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze danej gminy (art. 87 ust. 2 Konstytucji). Tym samym jest wiążąca dla każdego pasażera korzystającego z środków komunikacji miejskiej na terenie (...) W..

Zgodnie z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy Prawa przewozowego umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

Stosownie do treści art. 33 a ust 3 ustawy Prawo przewozowe z dnia 15 listopada 1984 roku (Dz. U. z 2017 r., poz. 1983), w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że pozwana w dniu 13 sierpnia 2015 roku zawarła z powodem (...) W. – Zarządem (...)

w W. umowę przewozu środkiem lokalnego transportu zbiorowego linii nr (...). Przewoźnik wykonał wynikający z zawartej umowy obowiązek przewozu. Po stronie pozwanej powstał zatem obowiązek płatności za świadczoną na jego rzecz usługę przewozu, pozwana powinna skasować bilet niezwłocznie po wejściu do pojazdu.

Skoro zatem pozwana podróżowała środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, a tym samym nie dotrzymała warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanej opłatą dodatkową w wysokości 266 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 4,40 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w odpowiednich przepisach prawa miejscowego.

Bezspornym jest także okoliczność, że pozwana po wejściu do środka komunikacji publicznej, ani też w trakcie podróży, nie uiściła należnej opłaty, co też zostało stwierdzone przez pracownika powoda przeprowadzającego kontrolę biletów. Wobec powyższego kontroler wystawił pozwanej wezwanie do zapłaty opłaty dodatkowej w wysokości 270,40 zł płatnej w ciągu 14 dni od dnia wystawienia. Pozwana przyjęła wezwanie.

Żądanie powoda zapłaty kwoty 270,40 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 270,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 257 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 30 zł, opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa procesowego powoda w stawce minimalnej – 120 zł (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. 2015 poz. 1804) oraz zaliczka uiszczona na rzecz kuratora ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej – 90 zł.

Z powyższych względów, orzeczono jak w sentencji.